

ELŐFIZETÉS:
 Egész évre .. 12 kor.
 Fél évre .. .. 6 kor.
 Negyed évre .. 3 kor.
 *
 A lap szellemi részét illető
 küldemények a szerkesztő-
 nek, anyagiak a laptulajdo-
 nosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DÍJ:
 egy 1 hasábos petit sor 20 fill.,
 többszöri hirdetésnél olcsóbb.
 Nyitási sora 50 fillér.
 *
 A hirdetések BITTERMANN
 NÁNDOR ÉS FIA könyv- és
 könyvnyomtatásban fogadtatnak
 el.
 Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 20 fillér.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 20 fillér.

Az év végén.

A huszadik század első homokszemét lemozdítottuk. A mai nappal ismét egy év hull alá a végtelen idő mérhetetlen tengerébe. Eltemetjük az új század első évét, hogy utat nyert a következő, a reménységgel teljes.

Elmult egy év! ... Mily hosszú időmérték ez, a mikor előttünk van s mennyire rövid, ha már elmult, ha visszatekintünk reá.

Csupán egy levél hullt le — így ír egy magyar tollforgató — az idő vén fájáról, mily jelentéktelen dolog! Az a vén fa semmit sem veszít vele; van még elég levele s ha mind le-hull is, újra rügyez, újra fakad. Az a vén fa a kezdet-kezdettől hullatja lombját és hullatni fogja a beláthatatlan jövőig, mert az idő vég nélkül való.

Tehát egy igénytelen falevél hullt alá az örök-fáról. Semmiség, miként a porszem a földtekén, miként a vízsepp a világtengerben, hópihe a légkörben. De vajjon mi az ember a nagy mindenségben? Nem semmiség-e? — És az egyik parány nagyra becsüli a másikat! Az emberi életben a végtelen idő parányi mércéje: az év tekintélyes, hosszú, jelentős idő, a melynek szint, változatosságot ezernyi esemény ad.

Ha elmulik egy esztendő, annak jelentőségét mi mindannyian érezzük!

Ismét öregebbek lettünk. Az elkerülhetetlen és bizonytalan vég tudata felébred bennünk, mert hát egy évvel ahhoz ismét közelebb jutottunk. Szaporodik hátunk mögött a múlt, az esemény, a bánat és öröm tárháza megtekkint és kevesbedik az ezután következő évek száma: a jövő, a mely reményeinknek távolban csillogó birodalma.

Még néhány óra és azon határmegyéhez érünk, a melyről öntudatosan, tapasztalatokban gazdagon tekinthetünk vissza a multba; de bizonytalanul, a reménytől biztatva, aggódva nézünk a hajnali derengéshez hasonlóan megnyilatkozó jövő évbe. Fáj a válás a multtól, ha az kedvesen tölt el s kétkedéssel nézünk a jövő elé, ha vajjon jobb vagy rosszabb sors vár-e reánk?!

Az ember Istentől szellemmel, észszel megáldva nem él egyedül és kizárólag a jelennek és öntudatlanul, hanem kell, hogy érezze a mult

súlyát, annak tanulságait; de viszont kutató elmével a jövőt is fűrkészsze.

A jövőbe való tekintéat hiába kíséreljük meg, itt az emberi elme gyarlósága csak bizonyosságot nyer. Csak sejtteni képes a véges emberi ész és ebben a remény rózsaszínű fonál.

De miután a mult eseményein épül fel a jövő: kell, hogy minden gondolkodó emberi fő az év letűntekor a mult eseményeit mérlegelni és azokból okulást meríteni iparkodjék.

Vessünk számot magunkkal, ha megfeleltünk-e minden irányban kötelezettségünknek? Teljesítettük-e azt, a mivel önmagunk, családunk, a társadalom, a haza és az Isten iránt tartoztunk? És ha magunkba szállunk, látni fogjuk, hogy bár sokat tettünk, de nem annyit, amennyit tehettünk volna. Tapasztaljuk, hogy a jó szándék és igyekezet nem áll arányban az elért eredményekkel.

Ezért oly sok és állandó a panasz minden téren. Az önmagunkkal elégedetlenek száma óriási és nem akarják belátni, hogy saját keserű sorsuknak ők a rossz mesterük.

A családban is hiányzik a régi béke, szeretet és boldogság, mert a tagok előtt ismeretlen a hit, a vallásosság és erősen ki van fejlődve az önzés.

A társadalom rideg és a közjó alkotásában szinte tehetetlen, mert hiányzik az összetartás, az egymás becsülése. Itt-ott, egyes esetekben felpeszűdül az élet s meglátászik az egyesek törekvése segíteni, előbbre vinni a közjót, de mindez csak magyaros szalma-tűz, ideig-óráig tartó lelkesedés, a mely a mily gyorsan termi meg az eredményt, ép oly gyorsan málik is szét.

És vajjon ki áll a haza szolgálatában, ki nem feledkezik meg az Istenről? — Bizony, csak a számító önérdék irányítja a hatalmast úgy, mint a gyöngét és — sajna! — oda jutottunk, hogy az aranyborjú az, a mely körül a legtöbb ember keresi az üdvözülést.

Elmult tehát ismét egy év és bizony-bizony nem látjuk, hogy eredményeiben valami vigasztaló lenne.

Az újév küszöbén okuljunk a multon s igyekezzünk munkásabbak, önzetlenebbek lenni mindannyian.

Legyen az újév az igazságszeretetnek, a testvéri ragaszkodásnak, a vallásos családi életnek, becsületes munkásságnak és áldásos köztevékenységnek szülő anyja.

Ebben a biztató reményben veszünk búcsút a multó évtől és nézünk az 1902-ik év elé.

Tehát „Boldog újévet kívánunk!”

Fárbás József.

Belügyi igazgatás.

(P. C.) Két tanulságot meríthetünk az 1902. évi állami költségvetés tanulmányozásából. Az első az, hogy a mértékadó tényezők legerősebb szándéka, hogy a legszigorubb takarékoságot gyakorolják, nem képes az állami szükségletet lejjebb szállítani, avagy csak annak további emelkedését megakadályozni. A második pedig az, hogy hazánk gazdasági viszonyainak megerősödését és a folytonosan emelkedő terhek elviselésére való képességét csak a termelés minden téren való előmozdítása és gazdasági és ipari termékeink eladásának az országban és az országon kívül való megkönnyítése által érhetjük el. Ritkán történik, hogy valamely kormány a költségvetés összeállításakor körül oly mértékben törekedjen minden feleslegest, nélkülözhető, vagy csak halaszthatót is az előirányzatból eltávolítani, mint a Széll-kormány tagjai tették az 1902. évi költségvetés összeállításakor s ennek dacára minden tárcánál ha nem is roppant nagy, de nem is jelentéktelen nagyobb-szükséglettel találkozunk, mely a folyó évvel szemben 29 millió koronát meghaladó összeget tesz ki összesen s az egyensúlyt csak azért nem zavarja meg, mert a bevételeket is megfelelő magasan lehetett előirányozni, a nélkül, hogy az adót emelni kellene.

A budgetpraelimináréból eredő e tanulságokat jól meg kell őrizni. A terhek apasztására nem számíthatunk, miért is az ország fizetőképességének fokozására kell törekedni minden rendelkezésre álló eszközzel. Megnyugvással konstatalhatjuk, hogy a Széll-kormány gazdasági politikájának ez az alfája és omegája s e politikát világosan észlelhetjük a kormány minden akciójában.

A mondottak után senkiesem fogja csodálni, ha a belügyminiszter előirányzata is kerek egy millió koronával magasabb a folyó évre enge-

A „BÁCSKA” tárcája.

Boldog új évet.

Lobban egyet a láng az idő mécsében,
 Azután kialszik.
 Alig szállt el tűnő perce,
 Már a másik szárnyra kelve,
 Lobog vigan, ifjan az újuló évben,
 Sercegése hallszik.

Roppan egyet a gép örök forgásában;
 Új fog állja helyét,
 Kidobják a régit, ócskát,
 Megesizsoltják, olajozzák,
 S perg a kerek ismét, megújulásában
 Koptatja tengelyét.

Megtépett időnek új foltot szűrere
 Az új esztendő varr;
 Mennyivel lesz ez tartósabb,
 Igergetőbb-e, vagy dúsabb,
 Ezt a titkot bizza jó Sylvesterére
 Mit előlünk takar.

Új esztendő, vagy ó, ugyan miből tudnám,
 Ha nem a naptárból?
 De az utcán nekem esnek;
 Kik gyűlölnék, — ölelkeznek.
 „Boldog új év” szállong, nem térek ki durván
 A jó kívánságtól.

Boldog új évet hát annak, kit gyűlölök,
 Annak, kit megvetek.
 Mert a látszat a fődolog,
 S a divatnak meghódolok;
 Mert az életárban sok iszap hőmpölyög,
 S medrökbe temetnek.

Boldog új évet hát, kik engem gyűlölnék,
 Kik engem megvetnek;
 Tavaly talán nem kívántam,
 Azért haragvók irántam.
 Hát ha ez óhajtól még megszeliidülnek,
 S más bünt is felednek.

Rudits József.

AZ ESKÜVŐ ELŐTT.

Rendkívüli fényűzéssel berendezett
 leányzóba. Egy rokokó stílusú ágyaszkában
 selyem párnákon fekszik Eszti, kibontott
 szőke hajjal. Nagyon el van mélyedve
 gondolataiba.

Eszti (Klárihoz, ki éppen most lép be). Végre
 itt vagy! Már oly régóta várlak.

Klári. Igazán és ha nem jöttem volna el?

Eszti. Ah, nem jöttél volna el? ... Most az
 utolsó estén!

Klári. Hiszen ugyis véget kell vetni ezeknek a
 látogatásoknak. Holnap kezdve már nem járhat hozzád
 esténként a nagy nővered, hogy itt beszélgeszen veled.

Eszti. Ez is ok arra, hogy ma tovább maradj
 itt. (Odavonja magához Klárit) Oh, milyen jó voltál
 mindig hozzáam. S mennyire felek, hogy holnap már nem
 leszel itt mellettem és a te helyedet egy ur foglalja el.

Klári. Igen, egy ur! ...

Eszti. Igen, Arthur! Tudom ugyan, hogy holnap
 már a ferjem lesz, de azért reám nézve ma még csak
 egy ur, idegen, éppen úgy, mint más ... Ül ide az
 ágyamra, nagyon sokat kell beszélnem veled.

Klári. S mikor alszol?

Eszti. Eh, hogy aludnám most, mikor annyi
 minden jár a fejemben. Látnod, Klári, nekem már oly
 régóta nincs mamám és így nem beszélhetek igazán,
 bizalmasan senkivel, csak veled ... Mondd csak, édes
 Klárikám, mit gondolsz Arthurról?

Klári (kissé tétovázva). Csinos fiú ...

Eszti. Csinos fiú, csinos fiú. Mindig csak ezt
 hallom, pedig ez még nem jelent semmit. Abélyett, hogy
 őszintén mondanád véleményedet, inkább elhallgatod.

Klári. Igen!

Eszti. Miért?

Klári. Mert az ilyen dologban tíz közül kilenc
 esetben csalódik az ember.

Eszti. Eh, untatsz a bölcseségeddel.

Klári. Nem beszélhetek határozottan olyan ember-
 ről, akit alig ismerek. Hiszen három hónappal ezelőtt
 még híret se hallottunk Arthurnak. A papának bemutatták
 s a papa azt gondolta, hogy csinos pár lesz belőletek,
 mert neki szép neve, neked pedig szép vagyond van.
 S mivel csinos ember, megmozdult a szíved és azt hi-
 szem, szerelmes vagy bele. De azért még mindig nem
 tudom róla, hogy intelligens ember-e, hogy van-e jelleme,
 hogy komoly ember-e, egyszóval nem tudom róla, hogy
 mennyit ér.

Eszti. (Élénken.) Eh, mit törődöm én ezzel. Tu-
 dom, hogy szeretem és ez nekem elég. Tudom, hogy
 mikor itt van mellettem és édes hangján beszél velem,
 egyszerre elveszitem a fejem és nyomorult kis teremtes
 vagyok, akin tetszés szerint uralkodhatik. Úgy érzem,
 mintha csak azon a napon kezdődött volna az életem,
 mikor először láttam! ... Hát nem elég ez? Azt hiszed,
 hogy még többet is kell róla tudnom? ... Hiszen még
 az ösztönöm is azt mondja, hogy nem lehetek boldog
 senkivel, csak vele ... És elárulhatom neked azt a nagy
 titkomat is, hogy Arthur éppen olyan ember, mint a
 minőről mindig ábrándoztam. Mikor még rövid rubát
 viseltem, már akkor is mindig olyan bajuszu, olyan
 hangu és olyan természetű férfiuról ábrándoztam, mint a
 minő Arthur. És mikor ez az ábrándkép egyszerre csak
 előttem termett, egyszerre belebolondultam. Erted, ugye?

Klári. Igen, értem! ... Szegény nővérem.

Eszti. Sajnálsz? No igen, nagyon rossz a ter-
 mézetted és mindenről nagyon rossz véleményed van...
 Én bizony mindent rózsaszínben látok.

délezett hitelénél. A több-szükséglet leszall ugyan 82.418 koronával, miután a bevételeket ennyivel magasabban lehetett előirányozni, de azért még jelentékeny a több-szükséglet. Indokolja ezt az, hogy már a folyó évben fél millió koronánál több engedélyeztetett a megyék segélyezésére és 100.000 koronát át kellett vinni az igazságügyi tárcából a belügyre a rendőri nyomozás költségeire bűnügyekben. Az ezután maradó, tulajdonképpen több-kiadást egészségügyi célok veszik igénybe, melyekről senki sem mondhatja, hogy feleslegesek.

A belügyminiszter 45,282.727 koronát tevő szükségletéből kerek 14 millió korona esik az autonóm vármegyék kormányzására. Ez körülbelül harmad része a belügyminiszter budgetjének s már ez maga igazolja, hogy a miniszter mennyire óhajta, hogy a megyei közigazgatás kifogástalanul működjék.

Az egészségügyi kiadások emelkedtek s valamivel meghaladják a négy millió koronát. Emelkedtek a közbiztonsági kiadások is, úgy a csendőrségnél, mint az állami rendőrségnél és a bűnügyi előnyomozásoknál. Színházakra az eddigi 826.600 korona maradt előirányozva. Nagyban és egészben természetesen a belügyi előirányzatnál is felismerhető az a törekvés, hogy a kiadásokat ne engedjék igen megnöni. Széll Kálmán belügyminiszteri minőségében is a szigorú gazdálkodás és takarékoság elvét képviseli. Becsvágya, hogy ne csak jól, de olcsón is adminisztráljon, és ha a szakminiszterek közül valamelyiknek különös oka van, hogy a kabinet fejével szemben lekötöztetnek érezze magát, úgy ez a nagy sparmeister Lukács László, mert az ő nem könnyű feladatát senki sem könnyíti meg inkább, mint Széll Kálmán.

Színház.

A francia drámaírókra sok mindent lehet ráfogni, sőt néha talán rá is bizonyítani, de azt még a legfelfogultabb ellenségük is kénytelen belátni, hogy kitűnően ismerik a színpad titkait és a színpadi hatásnak összes varázsszerzeit. Példa rá, a többi között, Brisson és J. Beer de Turique társzerzőknek a **Nevezetes kastély** című 3 felvonásos vígjátéka is, mely Heltai Jenő sikerült fordításában e hó 23-án került színre. Valóságos mintaképe ez a darab annak, miként lehet egy változatos, elmés fordulatokban és komikus helyzetekben bővelkedő cselekvényt mesteri technikával az idő és hely Lessing óta oly hirhadt egységének szűk keretei közé szorítani. A kacagató jelenetek egész sorozatában pellengetre állítja — Colombin (Szalóky), Marguerite (Markovits) és Chloé (Molnár) személyében, az irodalom és különösen egyes irodalmi nagyságok iránti lelkesedésnek félszeg tulhajtását, neveléses elfajulását, a melynek betegét legtalálhatóbban irodalmi heréknek lehetne nevezni.

De van ám ennek a darabnak még egy másik irányzata is, melynek szócsové Geneviève (Deakné) és szerelmes párja Claudi Barrois (Kathri). Mindketten valóságos dichimuszok mondanak a gyermekbőszögre, akárcsak Zola a „Fécondité” regényében, a mely az elnéptelenedés veszélyétől félt Franciaországban divó 1—2 gyermekrendszer ellen szól és a gyermekáldásnak valóságos apothecozisa.

A mi már most magát az előadást illeti, ez bizony elég gyatra volt, mert még a legjobb erőknél is megengedhetlenül sok kapkodást, tömördek nyelvbőlást és az ösztöjtékban is nagy zűrzavart tapasztaltunk, a mi azt mutatja, hogy ezt az ujdonságot hevenyészve, kellő előkészület és alapos betanulás nélkül hozták színre. — e.

Karácsony hetében a színház a közeli bucsu jelében állván, kevés érdekeset nyújtott, azonban bucsuzól mégis két premióval gazdagította az évad igen gazdag s igen változatos műsorát. Karácsony első napján, szerdán, **Katalint**, Béli és Fejér nagy operettjét adták másodsor az elsőtől semmiben sem különböző előadásban. Az egésznek oroszánrészre újlag Pálffy Nina ké mente körítette vállaira nehezett, ki Germain hadnagy szerepében mindazt érvényre juttatta, a mit ebből a darabból kibozni lehetett. A szerepek a társulat legjobb tagjai közt lévén elosztva, az előadás simán folyt, meglehetősen nagy számú közönség előtt.

Ezt megelőzőleg délután a **Goldstein Számi** eredeti ötletei mulattatták a gyermekközönséget. Az előadás vontatottság, rendezetlenség és hanyagság tekintetében mindent felülmúlt. Ha az igazgatóság csak tölteléknek használja is ezeket a délutáni előadásokat, úgy mégis a saját reputációja érdekében valamivel több gondot fordíthatna ezekre is. Csak Szalóky és Kathry játsztak jól, mint rendezen.

Cattörtökön meg Szulamith volt hirdető délutánra, de az igazgatóság minden jelentés nélkül elikkasztotta és a **Newyork szepével** pótolta. A cserénél csak a közönség nem vesztethet, mert valószínűleg a Szulamith sem jelent volna meg jobb előadásban.

Este Markovits k. a. remekelt újra a **Bölcsöben**. Briens szenzációs darabja nagy közönséget vonzott a színházba. Az előadás mint előző is, jó volt. Baghy és Markovits k. a. ösztöjtéka soba nem mutat oly fogyatkozásokat, mint operettjeink előadása, hol a kar szemelyezte mindig az álmosággal küzd, vagy pedig a fogát fájditja.

— n —

Pénteken, december hó 27-én, Deák Péter jutalomjátékául Planquette Róbert mesternek **Teréz kapitány** című operettjét adták egy minden kritikán aluli, rossz előadásban. A kik abban biztak, hogy egy világhírű zeneszerzőnek nálunk még ismeretlen darabjáról és a társulat igazgatójának jutalomjátékáról lévén szó, élvezetes színházi estélyben lesz részük, azok e reményükben alaposan csalódtak. Maga a darab messzire mögötte marad a francia mester két remekének, a Kornevillei harangoknak és a Ripp van Winklenek; alig van egy igazán szép és melodikus zenerésze, míg librettója legfőbb kiáltó silányságával kelthet feltűnést. A mi pedig az előadást illeti, bátran kijelenthetjük, hogy ennél rosszabbat az egész évad alatt nem láttunk. Egyetlen egy szereplő sem tudta a szerepét, a miben maga a jutalmazandó járt elttl, noha egy két jelenetben harsogó derültséget kellett mókás játékaival.

Mintba csak példát akartak volna adni t. színészeink arra, miként lehet egy már magában is az unalmaságig szintelen darabot vétképp agyonjátszani. Ha tényleg ezt akarták, úgy vállalkozásukkal a legteljesebb sikereket egyikét aratták.

— e.

Szombaton **Teréz kapitány** került színre másodsor. Ez az előadás jobb és rendezettebb volt a premiónél. A szereplők biztosabban mozogtak s szerepeiket jobban tudták, azért az egész sokkal simábban folyt, mint az első előadás.

— n —

Megértük hát a színházi saion végét. Bizonyos elszorulással számolunk be a harmadfél hónapos idény utolsó előadásáról, mely utau ismét bezárul Thalia csarnoka, melyben annyiszor tapsoltunk a drámai muzsa szívet-lelket feltűtő termékeinek és derék színészeink többnyire ügyes és buzgó játékának. Rövid idő múlva — igaz — ismét kinyitnak színházunk kapui, de már nem magyar szó fog elhangzani a deszkákon és más közönségnek játszik ott a színész . . . !

Búcsúelőadásul megint ujdonságot kaptunk, még pedig Abonyi Árpádnak Budapesten megbukott **A mikolai bíró** című 3 felvonásos népies színművét, mely egyuttal Péchy Lászlónak jutalomjátéka volt. Az előadás, egy-két sikerültebb jelenetet s Baghy (Laczkovits) és Szalóky (Mátyás) alakítását leszámítva, a legszerényebb igényeknek sem felelt meg.

Ezzel a premióval is úgy vagyunk, mint az utolsó két hét majdnem valamennyi ujdonságával, a melyek

magukon viselték a legbosszantóbb készületlenség, a hebe-burgia rendezés és a hiányos ösztöjték bélyegét. Majdnem azt kellene hinnünk, hogy ezek a premiók inkább a soproni színháznak szánt próbák voltak, mint rendez előadások, mely esetben határozottan tiltakozunk az ellen, hogy a zombori színházat a soproni színház előiskolájának tekintse akár a társulat, akár pedig az igazgató.

Szinte sajnáljuk, hogy egy ilyen kirohanásszerű kritikával kell lezárunk színházi bírálataink hosszú sorozatát, melyben, azt hisszük, biven teljesítettük mindazt, a mit e rovat átvételekor becsületes szándékkal megígértünk.

Most pedig, midőn letesszük a tollat, még azt a kívánságot igatjuk ide beszámolásunk végén, a búcsúzó társulat címére: A viszontlátásra a jövő esztendőben! — e.

A szini szezon vége. Vasárnap este volt az utolsó színelőadás ebben a szezonban. Péchy László jutalomjátékául Abonyi Árpád „A mikolai bíró” című népszínműve került színre. Ezzel befejeződött az idei szini évad. A műsor gondosan volt összeállítva, igen sok új darab került színre. Ugy az ösztöjték, mint az egyes szereplők teljesen kielégítették a zombori közönség kényes műízletét és nem egy előadás állt művészi magaslaton. Azért nem babozunk kijelenteni és a közönség nézetét is tolmácsolni, hogy az ideibez hasonló, jól szervezett társulat, mióta állandó színházunk van, még Zomborban nem volt. Ez a társulat kitűnő igazgatójának érdeme, ki erre a szép eredményre büszke lehet. A szini évad mérlegét azzal zárhatjuk le, hogy Deák Péter és társulata, melyben több igazi művészi erő van, a hozzájuk fűzött várakozásoknak megfelelték és a közönség teljes elismerését vívták ki. Deák Péter a következő sorokban bucsuzik a zombori közönségtől: Nagyszerű közönség! Miután a mai nappal bevégeztem 4. évi itteni működésemet, bálás köszönetemet nyilvánítom azon szívélves jóindulatukért, melyben engem és társulatomat részesítettek. Az Isten áldja meg Zombor város kedves közönségét, tartsanak meg szives jó emléktükben, mint amint én is megtartom önöket. S ha talán a sors ismét visszavezérelne, fogadjanak ismét szivesen becses körtükbe. A viszontlátásra!

H i r e k.

Olvasóink és munkatársainknak boldog új esztendőt kíván a „Bácska” szerkesztősége és kiadóhivatala.

Személyi hir. Latinovits Pál főispán ma reggel városunkba érkezett és a városi közgyűlésen elnökölni fog. Még ma elutazik, mert az új évet családja körében Szegeden tölti.

Kinevezés. A m. kir. pénzügyminiszter Karcher Károly zombori pénzügyi számtisztet pénzügyi számlellenőrré nevezte ki.

Kinevezés. A belügyminiszter Mamusits Lázár szabadkai polgármestert vármegyének anyakönyvi felügyelői helyettesévé nevezte ki.

Kinevezés. A vallás- és közoktatásügyi miniszter Bozsensik Béla és Gunde Henrik újvidéki főgimnáziumi tanárokat jelen minőségükben és állomáshelyükön való meghagyásuk mellett a VIII. fizetési osztály harmadik fokozatába nevezte ki.

Kinevezés. A szegedi itélőtábla elnöke dr. Fuchsz Gyula ügyvédjelöltet a vezetése alatt álló itélőtábla kurtletébe díjas joggyakornokká nevezte ki.

Áthelyezés. Szakáll Adorján gyöngyösi kir. közjegyzőt Orosházára helyezték át.

Menyasszony az uralkodóházban. A hivatalos lap jelenti, hogy Mária Krisztina főhercegnő, Frigyes főherceg leánya, a király legfelső engedélyével jegyet váltott Salm Emánuel herceggel.

Vármegyeyi közgyűlés. Bács Bodrogh vármegye törvényhatósági bizottsága a belügyminiszter ur engedélye folytán az elmaradt december havi rendes közgyűlés pótlásául az azt helyettesítő IV. rendes közgyűlését 1902. évi január hó 10-én tartja meg.

Klári (szomorúan). Igen, az esküvőm előtt én is mindent rózsaszímben láttam.

Estike. Neked nem volt szerencséd. De hát bizonyos, hogy minden ember olyan hazug, olyan csaló, olyan hülsen és olyan aljas, mint a te férjed.

Klári. Nem . . . nem mind olyan, de mind hasonlít hozzá.

Estike. Bármit beszélés is, aki úgy szeret, mint én, azt lehetetlen, hogy ne szeressék! . . . És miért szomorítasz el? Miért akarod, hogy már előre is kételkedjem a férjemben?

Klári. Igazad van — nem szomorítalak. Ne kételkedj a férjedben, hiszen oly boldogok, akik hisznek. S különösen, akik a boldogságban hisznek. Meg is érdemled, hogy boldog légy és bizonyos vagyok benne, hogy csakugyan boldog leszel.

Estike (ránéz a nővére). Nos, amióta te olyan bizonyos vagy benne, azóta én kételkedem benne.

Klári. Nagyon ideges és szomorú vagyok. Ilyenkor mindig ostobaságokat beszélek. De most már elmegyek.

Estike (magához vonja a nővérét és megcsókolja). Tebát féltés és sajnálsz?

Klári. Debogy. Haem most már aludj. (Mosolyogva.) Port hintettek a szemedbe, annál szebbnek látod majd a holnapi estét.

Estike. Oh, ez lesz a legszebb este egész életemben!

Klári. Igen, holnap már valóság lesz mindaz, a miről ma még csak ábrándozol. Jó éjt bebé!

Estike (eltűnik a kék selyem paplan alatt). Jó éjt!

Ugyanazon este, tizenegy órakor. Malvina gardénia illatu boudoirjában.

Arthur (mosolyogva bejön). Pontos vagyok, ugy-e? Megtartottam az ígéreteimet?

Malvina. Bizonyos voltam benne, hogy eljössz.

Arthur. Miért?

Malvina. Mert, tudod, mikor valamely aljasságról van szó, a férfiakra mindig bizton lehet számítani.

Arthur (megöleli). Hát azt hiszed, hogy olyan aljas

dolog az, ha a legényéletem utolsó napját a kedvesemnek szentelem? . . . Különbön nincs igazad, az iránt a sápadt gyermek iránt nekem nincs még semmi kötelességem, csak holnap estétől kezdve. S e miatt, hogy eljöttem, te a legkevésbé tebezt nekem szemrehányást, mert te kívántad, hogy eljőjtek.

Malvina. Igen; szeretem az antik hölgyeket utánozni.

Arthur. És most melyiket utánozod?

Malvina. Circét!

Arthur (nem érti). Oh, én sobasem voltam nagyon jártas a mythológiában.

Malvina. És csak a mythológiában nem vagy jártas?

Arthur. Az igaz, hogy nem vagyok valami nagy lángész, de tudom, hogy kedves ember vagyok. A csábítástól élek és a szépségemre alapítottam az egész jövőmet. . . . És a számításaim eddig még elég jól beváltak.

Malvina. A sápadt gyermekkel is?

Arthur. Yes. Annak a sápadt gyermeknek tude kis szivecskéje és bétszázezer korona hozománya van. És ez az enyém és nem kellett érte egyebet tennem, mint néhány megindító szót suttognom, pianissimo.

Malvina. És szeret?

Arthur. Hogy szeret-e? Tökéletesen belém van bolondulva.

Malvina. És te szereted?

Arthur. Ah, akkor nem volnék itt. Eleinte azt hittem ugyan, hogy érdeklődöm iránta, mert ez a házasság mégis kellemes izgalommal jár, de most már tökéletesen közönyös vagyok iránta!

— — — — — Reggel 7 órakor.

Arthur (ránéz az órára). Teringgettél! . . . Alig van annyi időm, hogy hazamenjek és áttöltözsem! . . . Mégis csak nagy butaság ennyit aludni! De most már igazán ideje, hogy baza robanjak.

Malvina. Miért sietsz? Hisz csak délután lesz az esküvő?

Arthur. Igen, de megígértém Esztikének, hogy már délelőtt eljövök hozzájuk.

Malvina. Minek?

Arthur. Azt kívánja, hogy elmondjam neki, mit gondoltam és mit éreztem az esküvőnk napjának reggelén. (Megöleli Malvinát.) Adieu kedvesem! Eljössz a templomba? . . .

Malvina. Mindenesetre.

Arthur. A baloldalon légy, majd oda nézek.

Malvina. És itt mikor látjuk egymást.

Arthur. Ah, azt nem tudom. Holnap még aligba.

Malvina. Én már tudom mikor. Már eleget tapasztaltam. Lehet, hogy előbb is, de legkésőbb akkor jössz el, amikor majd — kettlen szeretitek a feleségedet.

Arthur. Igazad van. Viszontlátásra.

Malvina. Viszontlátásra.

Ó és új év.

Takard le gúnyos, halvány arcod

Te szívtelen, gonosz, csalfa nő!

— Vonulj örökre feledésbe;

Magaddal eltemetve mélyen

A sok csalódást és bánatot!

*

Lebbenjen fel a sűrű fátyol

Arcodról titokzatos gyermek:

Hadd tekintsek ifjú szemedbe!

Lássam: felhő, vész ül-e benne,

Avagy boldogság, csend, nyugalom?!

Molnár Radetz Jolán.